

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 2130/2022
13.03.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Добриле Страјина, председника већа, Драгане Миросављевић и Надежде Видић, чланова већа, у парници тужиља АА из ... и ББ из ..., чији је заједнички пуномоћник Душан Станић, адвокат из ..., против тужених ВВ ПР власника ... „ГГ“ ... и Привредног друштва „ДД“ доо из ..., које заступа Предраг Савић, адвокат из ..., ради утврђења, одлучујући о ревизији тужених изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 245/19 од 02.02.2022. године, у седници одржаној дана 13.03.2024. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужених изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 245/19 од 02.02.2022. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Мионици П1 7/18 Од 16.10.2018. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев и утврђено да је тужиља АА била у сталном радном односу код првотужене ВВ ПР власника ... (...) ... „ГГ“ ... у периоду од 25.06.2011. године па до 23.07.2013. године, а да је у периоду од 24.07.2013. године па до 10.07.2014. године, била у сталном радном односу код друготуженог Привредног друштва „ДД“ доо из Ставом другим изреке, обавезана је првотужена ВВ ПР власника ... (...) ... „ГГ“ да тужиљи АА, за период од 25.06.2011. године до 23.07.2013. године, плати а) на име припадајуће разлике минималне зараде износ од 108.082,57 динара са законском затезном каматом на појединачне износе од датума доспећа па до исплате, б) на име накнаде штете за неискоришћени годишњи одмор износ од 36.981,28 динара, са законском затезном каматом на појединачне износе од доспећа па до исплате. Ставом трећим изреке, обавезан је друготужени ПД „ДД“ да тужиљи АА, за период од 24.07.2013. године до 10.07.2014. године, плати а) на име припадајуће разлике минималне зараде износ од 57.731,26 динара са законском затезном каматом на појединачне износе од датума доспећа па до исплате, б) на име накнаде штете за неискоришћени годишњи одмор износ од 16.795,52 динара, са законском затезном каматом на појединачне износе од доспећа па до исплате. Ставом четвртим изреке, усвојен је тужбени захтев, па су обавезани тужени да у уме и за рачун тужиље АА исплате надлежном РФПНО-филијала Ваљево доприносе за пензијско и инвалидско осигурање на зараде и то првотужена ВВ ПР власника ... (...) ... „ГГ“ за период од

25.06.2011. године па до 23.07.2013. године, а друготужени ПД „ДД“ доо, за период од 24.07.2013. године до 10.07.2014. године, у висини која ће се обрачунати на законом прописану основицу која буде на снази на дан уплате на сваки појединачни месечни износ зараде. Ставом петим изреке, усвојен је тужбени захтев и утврђено да је тужила ББ била у сталном радном односу код првотужене ВВ ПР власника ... (...) ... „ГГ“ ... у периоду од 17.08.2010. године па до 23.07.2013. године, а да је у периоду од 24.07.2013. године па до 10.07.2014. године, била у сталном радном односу код друготуженог Привредног друштва „ДД“ доо из Ставом шестим изреке, обавезана је првотужена ВВ ПР власник ... (...) ... „ГГ“ да тужилји ББ, за период од 17.08.2010. године до 23.07.2013. године, плати а) на име припадајуће разлике минималне зараде износ од 124.428,94 динара са законском затезном каматом на појединачне износе од датума доспећа па до исплате, б) на име накнаде штете за неискоришћени годишњи одмор 50.596,59 динара, са законском затезном каматом на појединачне износе од доспећа па до исплате. Ставом седмим изреке, обавезан је друготужени ПД „ДД“ да тужилји ББ, за период од 24.07.2013. године до 10.07.2014. године, плати а) на име припадајуће разлике минималне зараде износ од 58.658,62 динара са законском затезном каматом на појединачне износе од датума доспећа па до исплате, б) на име накнаде штете за неискоришћени годишњи одмор износ од 16.861,76 динара, са законском затезном каматом на појединачне износе од доспећа па до исплате. Ставом осмим изреке, усвојен је тужбени захтев, па су обавезани тужени да у уме и за рачун тужилје ББ исплате надлежном РФПИО-филијала Ваљево доприносе за пензијско и инвалидско осигурање на зараде и то првотужена ВВ ПР власника ... (...) ... „ГГ“ за период од 17.08.2010. године па до 23.07.2013. године, а друготужени ПД „ДД“ доо за период од од 24.07.2013. године до 10.07.2014. године, у висини која ће се обрачунати на законом прописану основицу која буде на снази на дан уплате на сваки појединачни месечни износ зараде. Ставом деветим изреке, обавезани су тужени да тужилјама солидарно на име тропкова поступка плате износ од 322.725, 00 динара са затезном каматом од дана извршности пресуде па до исплате. Допунским решењем истог суда П1 7/18 од 27.11.2018. године, обавезани су тужени да тужилјама солидарно на име трошкова поступка плате износ од 8.000,00 динара са затезном каматом почев од дана извршности пресуде па до исплате, а одбијен је захтев тужилја за накнаду трошкова за састав поднеска од 20.11.2018. године.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 245/19 од 02.02.2022. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужених и потврђена првостепена пресуда. Ставом другим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужених и потрђено допунско решење у ставу првом изреке. Ставом трећим изреке, обавезани су тужени да тужилјама накнаде трошкове другостепеног поступка у износу од 40.500,00 динара, са законском затезном каматом од дана извршности па до исплате. Ставом четвртим изреке, одбијен је захтев тужених за накнаду трошкова другостепеног поступка, као неоснован.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени су благовремено изјавила ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући правилност побијане одлуке на основу члана 408. Закона парничном поступку – ЗПП („Службени гласник Републике Србије“ бр. 72/11 ... 18/20), Врховни суд је утврдио да ревизија није основана.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 408. Закона парничном поступку – ЗПП („Службени гласник Републике Србије“ бр. 72/11 ... 18/20), Врховни суд је нашао да је ревизија неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. Нема ни повреде из члана 374. став 1. у вези члана 8. ЗПП, јер је другостепени суд правилно применио све одредбе тог закона и за своју одлуку оценом доказа дао јасне и довољне разлоге о свим битним чињеницама. Наводи ревидента да је првостепени суд био у обавези да по службеној дужности одбаци тужбу као неуредну, јер тужба није уредно потписана и печатирана, представљају указивање на битну повреду поступка из члана 374. став 1. ЗПП, у вези чланом 294. став 1., члана 98. и 192. ЗПП која није прописана као ревизијски ревизијски разлог у смислу члана 407. ЗПП.

Разлози ревизије о погрешној примени материјалног права нису основани.

Према чињеничном стању утврђеном пред другостепеним судом, пред којим је отворена расправа у смислу члана 383. став 3. ЗПП, следи да је тужиља АА ступила на рад код тужене ВВ ПР власника ... „ГГ“ ..., дана 25.06.2011. године и то на пословима припреме меса за роштиљ, па је без прекида рада наставила да ради код туженог Привредног друштва „ДД“ доо из ..., почев од 24.07.2013. године до 10.07.2014. године, као и да је тужиља ББ ступила на рад код тужене ВВ ПР власника ... „ГГ“ ..., дана 17.08.2010. године, на пословима припреме меса и теста за роштиљ и да је без прекида рада наставила да ради код туженог Привредног друштва „ДД“ доо из ..., почев од 24.07.2013. године до 10.07.2014. године. Послове у вези са радњом је водио ЂЂ супруг ВВ, која је потврдила да су тужиље долазиле у њену ... да раде. Радни дан тужиља је почињао у 6,30 часова, а ... је почињала да ради у 7,00 часова, стим што су тужиље пре почетка рада морале да очисте и заложу роштиљ и очисте витрину. Тужиља АА је имала задатак да месо из витрине стави на роштиљ, да га пази на роштиљу и да за то време послужује госте који су седели у ... или на тераси, а тужиља ББ је радила у пекари где је правила лепиње за пљескавице, а по потреби посла радила је на припреми теста и меса за роштиљ и кувала јела за ресторан. Прва смена се завршавала у 14,00 часова, а друга је званично трајала до 22,00 часова, стим што су остајале да раде и прековремено. Зарада тужиља је износила по 15.000,00 динара, сем за последња два месеца када је зарада тужиље АА износила 18.000,00 динара, а тужиље ББ 22.000,00 динара. Зараду су примале на руке, није им омогућено коришћење годишњег одмора, сем у последњој години када су биле на одмору 10 дана. Тужени у својству послодавца са тужиљама пре њиховог ступања на рад нису закључили уговоре о раду. Висина разлике између примљене зараде и минималне зараде, неисплаћених доприноса и накнаде за неискоришћени годишњи одмор утврђена је из налаза вештака економско-финансијске струке. Објекат ... је био прво у власништву СУЗТР „ГГ“, а потом ПД „ДД“. У регистар АПР уписан је привремени прекид рада СУЗРТ „ГГ“ од 01.08.2012. године, стим што није извршено брисање из регистра и био је активан правни субјекат, док је ПД „ДД“ уписан у регистар 23.07.2013. године.

Другостепени суд је код овако утврђеног чињеничног стања, одбио жалбу тужених, налазећи да су тужиље ступиле на рад прво код туженог СУЗТР „ГГ“, а потом код туженог ПД „ДД“, а како тужени у својству послодавца са тужиљама пре њиховог ступања на рад нису закључили уговоре о раду, што су били у обавези да учине према одредбама члана 32. став 1. Закона о раду, то су тужиље у смислу члана

32. став 2. тог закона, даном ступања на рад, засновале код тужених радни однос на неопређено време. Обавезао је тужене да тужиљама исплате разлику између примљене зараде и минималне зараде, накнаду штете због неискоришћеног годишњег одмора и да изврши уплату доприноса за тужиље.

Овакав закључак другостепеног суда је правилан.

Одредбом члана 31. став 1. Закона о раду, прописано је да се уговор о раду закључује пре ступања запосленог на рад, у писаном облику. Ставом 2. овог члана, прописано је да ако послодавац са запосленим не закључи уговор о раду у складу са ставом 1. овог члана, сматра се да је запослени засновао радни однос на неопређено време даном ступања на рад.

Закон о раду је увео правну фикцију постојања радног односа, изражену у напред наведеном члану. У спроведеном поступку је утврђено да су тужиље ступиле на рад код тужених, а да претходно нису закључени уговори о раду. Тужиље су обављале рад у објекту ... и то на пословима и у периоду које су навеле и успостављени однос по својој садржини и квалитету има све карактеристике радног односа, као што су радно време и зарада. Стога, овако успостављени однос са карактеристикама радног односа испуњава услове да се примени правна фикција из одредбе члана 31. став 2. Закона о раду, а самим тим тужени су у обавези да тужиљама сходно члану 110. и 111. Закона о раду исплате разлику зараде између исплаћених зарада и прописане минималне зараде, да сходно члану 76. овог закона исплате накнаду штете због некоришћења годишњег одмора, чије коришћење им је било онемогућено, и да сходно члану 51. Закона о доприносима за обавезно социјално осигурање обрачунају и исплате доприносе за обавезно пензијско и инвалидско осигурање.

Наводима ревизије тужених о погрешној примени материјалног права у ствари се оспорава правилност утврђеног чињеничног стања у погледу карактера радног односа, одсуства воље и сагласности тужених да се успостави радни однос, периода у коме је тужена СУЗТР „ГГ“ обављала делатност, што је без утицаја на одлучивање пошто ревизија не може да се изјави због погрешно или непотпуно утврђеног чињеничног стања на основу одредбе члана 407. став 2. ЗПП, осим у случају из члана 403. став 2. тог закона, што овде није случај.

Правилна је и одлука о трошковима парничног поступка, јер је донета правилном применом одредбе члана 153. став 1. и 154. ЗПП.

Из изложених разлога, Врховни суд је одлуку као у изреци донео применом члана 414. став 1. ЗПП.

**Председник већа – судија
Добрила Страјина с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**